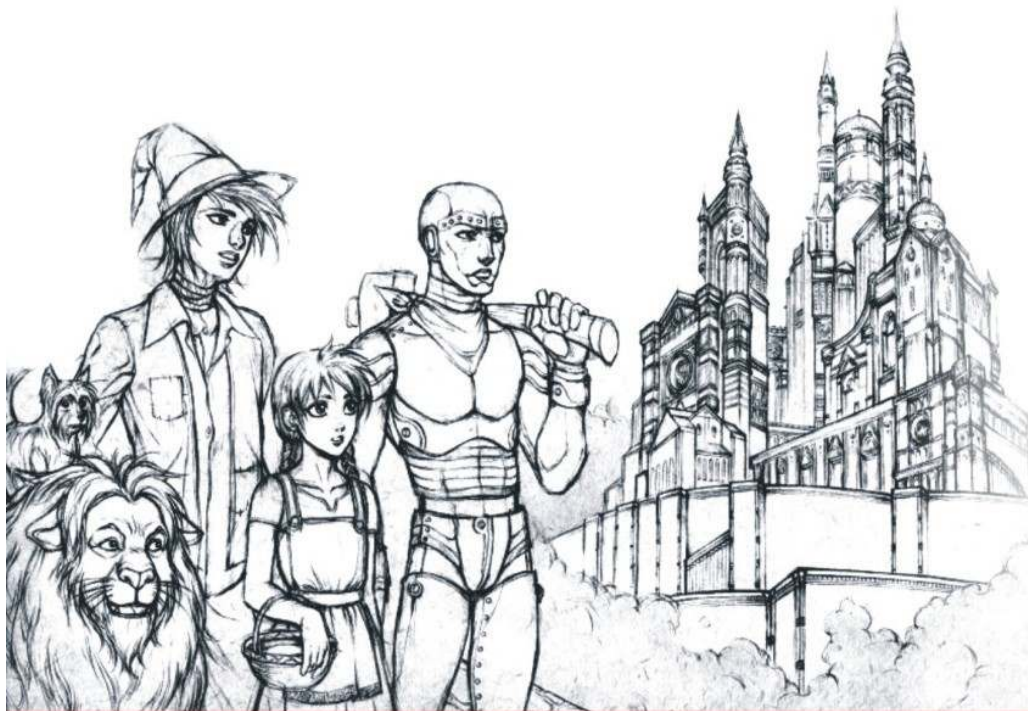

Vrăjitorul din Oz

adaptare în versuri - Adina Tulbure

*A fost odată, ca niciodată
O fetiță minunată
Veselă și cuminte
Luminând cu inima ei fierbinte
Un ținut pustiu de cicloane
și pârjolit de soare*

*Dorothy, căci așa o chema,
Trăia împreună cu unchiul și mătușa sa
Într-o căsuță sărăcăcioasă și mică
În mijlocul câmpiei pustii
Fără să-i fie frică
De cicloane, vrăjitoare sau de spiriduș*

*Zâmbetul ei curat era ca o poveste
Chiar și atunci când vântul s-a răzbunat fără veste
Ridicând cu tot cu fetița căsuța pe sus
Și purtând-o în zbor spre apus.*

*Dorothy își salvase prietenul cel mai bun:
Toto, un cățeluș care părea de pluș
Și noaptea întreagă, când vântul şuiera,
Ea l-a ținut cu bunătate în poala sa*

*A lăsat ciclonul să-i poarte
Cu căsuță cu tot prin noapte
Tot mai departe, și mai departe*

*Ținând cățelușul în brațe cu drag,
Dorothy a adormit amețită de zborul înalt*

*După înaripata și lungă călătorie
Fetița s-a trezit departe de țara ei cea pustie
Într-un ținut fermecat
Având casele vopsite în galben și roz
Țara fantastică numită Oz
Unde mai trăiesc încă
Vrăjitoare, zâne, spiriduși și pitici
Curg râuri cristaline, cresc copăcei
Adăpostind păsărele mici.*

Vrăjitoarea cea bună:

**Îți mulțumesc, frumoasă fată
În numele întregului popor de altinezi
Că ne-ai scăpat de vrăjitoarea blestemată**

Dorothy:

Tot ce știi e că sunt în altă țară
Atât de frumoasă și pură cum n-am mai văzut
 Departe de cenușiul ținut în care am fost trimisă
După ce m-am născut
Și păreți cu toții minunați,
Iar tu deși ești atât de bătrână
nu semeni a vrăjitoare ci a zână bună

Vrăjitoarea cea bună:

Căsuța ta, ușoară ca o alună
 A aterizat peste vrăjitoarea cea rea
 Din ea au rămas doar pantofii
 Restul s-a topit sub razele de lună
 Și prin aceste locuri
 Înainte de venirea ta nimeni nu râdea
 Nimic în jur culoare nu avea
 Erau cu toții triști

Altinezii:

Să-i facem un dar
 Să-i construim un palat
 Sau o grădină

Vrăjitoarea cea bună: Ce alegi, fetiță bună?

Dorothy: Mi-aș dori să mă întorc acasă
 deși țara aceasta e atât de frumoasă

Vrăjitoarea cea bună: Nu îți va fi ușor

 Ai venit purtată în zbor din întâmplare
 Să te întorci la fel nu se mai poate
Te voi trimite la Vrăjitorul cel mai mare
 Singurul care a zbura te poate învăța
 În semn de ocrotire te voi săruta
 Iar sărutul meu va rămâne ca o pecete
Pe fruntea ta.

Dorothy :

Atât de curajoasă și fericită mă simt
Încât voi ajunge repede înapoi
mergând mereu pe galbena cale
cu gândul la voi
Iată, cât sunt de departe de casă,
Par neajutorată și mica
Dar de drumul cel galben și lung
Nu mi-e frică
Țara lui Oz e atât de frumoasă
În Orașul Smaraldelor o să ajung în curând

Îmi pun pantofiorii cei noi argintati
Îmi iau merinde în coșuleț
Îmbrac rochița îmi leg fundițele
Îmi netezesc fustița
Îmi spăl ochișorii cu roua dimineții
Și mă încălzesc cu razele amiezii
Sunt una cu florile și cu lanul de grâu
Ce mărginesc poteca până-n zare
După sărutul buneii vrăjitoare
Înțeleg tot ce se vorbește în jurul meu
Șoapta vântului mă alina mereu
Și pasarelele mă încurajează la greu
Un arici albastru mi-a spus
Că voi întâlni pe cărare în sus
Trei prieteni cu sufletul nespus de curat
Dar mintea, simțirea și voința lor sunt ascunse
Iar eu nu-i voi recunoaște imediat.

Ce se vede acolo în zare , Toto?
Să fie un om sau o sperietoare ?

*Și fetița alergă iute
omulețul ciudat, stând cocoțat
cu mâinile întinse în cruce
ridicat de un picior
părea că o cheamă în ajutor*

Dorothy: O, nu ! Credeam că e un omuleț adevărat
Care-a rămas atârnat de o prăjină
Dar m-am înșelat
E doar o sperietoare din paie făcută
Fără viață și mută
Sperie ciori în fiecare dimineață

Omul de Paie : Ce cățeluș drăgălaș !

Dorothy: Toto, mi se pare, sau vorbește omulețul?

Omul de Paie: Da , eu vorbesc.
Am învățat chiar ieri
Cum pot să-mi folosesc gura desenată
Nu numai ca să râd
Știam mult mai puțin înainte
Învăț foarte greu,
N-am creier nici minte
Stau aici sus de trei zile
Ciorile deja s-au obișnuit cu mine
Și mi-au spus de ieri că o fetiță inteligentă ca tine
A salvat ținutul de o vrăjitoare

Dorothy: A fost o-ntamplare

Omul de Paie: Am înțeles, ești modestă
Îți dorești să te întorci acasă
Însă poteca trece printr-o pădure periculoasă

Dorothy : Să te iau cu mine aș vrea
Să-l rugăm pe marele Oz minte să-ți dea !

Omul de Paie : Nu de minte am nevoie, pădurea s-o cutreier
Ci de creier.

*Dorothy și Sperie-Ciori au mers împreună veseli
din revărsat de zori
până când cărarea și peisajul
deveniră din ce în ce mai pustii*

Omul de Paie : Ar trebui să nu ne pierdem curajul

Dorothy: Eu nu mă sperii așa de ușor! Un arici albastru
mi-a destăinuit un mare secret bine păzit
O taină mult mai mare decât steluța paznic dăruită de buna vrăjitoare.
Pe cărare în sus voi întâlni trei prieteni adevărați
am crezut că unul din ei ai fi tu
Așa că am alergat la tine
Nu îți fă griji când îi vom găsi... pe toți ne vor păzi

Sperietoarea rămase fără glas se gândea :

Omul de Paie : Ce noroc să mă întâlnesc cu ea
Să mergem împreună în Orașul Smaralderor
Singur nu mi-ar fi fost atât de ușor

*Dar drumul devenea mai greu , mai pietros,
Doroty își pierduse puterea după atâta mers pe jos
îl trimise deci pe omulețul de paie în cercetare
Poate găsea ceva de mâncare
După un timp, Sperie Ciori se întoarse râzând :*

Omul de Paie: Dorothy, vino să vezi
Ceva ce sigur n-ai mai văzut nicicând
Un om de tinichea
Atât de mâhnit încât a rămas înțepenit

Dorothy: Îl putem ajuta?

Omul de Paie: Pare trist
În timp ce am stat cocoțat acolo sus,
Am aflat de la paiele din care sunt creat
Ca fierul când ruginește trebuie uns

Dorothy: Să găsim sticluța cu ulei

Omul de Paie : Ura ! Voi deveni erou
Dacă reușesc să ajut Omul de Tinichea
Să se miște din nou.

Omul de Tinichea : Vă mulțumesc
Am un an de când stau nemișcat
Ploaia m-a udat o zi întreagă
Până la ultima încheietura
Chiar și la gură .
Era să mor fără să pot striga după ajutor

Dorothy : Eu n-am mai văzut un om de tinichea
Spune-ne, spune-ne și nouă povestea ta !

Omul de Tinichea: Odată demult iubeam și eu o fată
Pentru care, ca să o pot lua de nevastă,
Trebuia să construiesc o casă
Însă, în timp ce lucrăm, tăind și ciopliind
Lemnul din pădure,
Vrăjitoarea cea rea a-ncercat visul să mi-l fure
Transformându-mă într-un om de tinichea.

Inima mea nu se mai afla unde era
Corpul însă e tare ca fierul
Nu simte durerea sau gerul , oboseala , foamea, setea
Și așa cum pe Sperie-Ciori îl aprinde un chibrit
și-l mistuiește focul
pe mine apa mă lasa înțepenit.
Dar eu nu mă opresc din cioplit
lemnul curat pe care însăși pădurea mi l-a dat

Dar spuneți-mi voi acum,
E-adevărat că pe vrăjitoare
A învins-o o casă zburătoare
Și că a disparut lăsând în urma
Pantofii de argint ce-i avea în picioare?

Dorothy: A fost o-ntamplare.

Noi mergem spre Orașul de Smarald

Omul de Tinichea: Vin și eu cu voi

Îl rog pe vrăjitor să-mi dea un suflet cald
Și inima-napoi
Mai mare, și mai bună
Să mă-nfior din nou de iubire
Sub razele de lună

*Porniră deci cu toții la drum.
Acum cărarea traversa pădurea deasă
Întuneric și frig
Umezeala-i apasa
Fiare sălbatice îi pândesc nemiloase
Singurul paznic steluța le rămase
Și Toto care de plictiseală mai lătra din când în când
Sperie Ciori nu mai avea nici un gând
Iar Omul de Tinichea varsa câte o lacrimă
Pentru fiecare furnica sau gaza pe care, din greșeală, le călca.*

Un răget fioros rupse tăcerea :

Leul : Vai mie , vai mie !

Sunt cel mai fricos leu din pădurea întreagă
Nimeni nu vrea să ajute un leu laș ca mine
Și rag așa căci mi-e rușine de lașitatea mea.

Omul de Paie: Taci odată, măi, rege !

Să ne putem înțelege.

Leul: Nu tac deloc.

E-ntuneric, mi-e frică de pădurea deasă.
Numai o fetiță,
Cea mai curajoasă fetița din lume,
Care a învins-o pe Vrăjitoarea cea rea
Mă poate ajuta.
Dar sunt prea laș, ca s-o pot căuta.

Trimite-o la mine.
O să o vezi, are o steluță în frunte,
Pantofiori de argint
Și duce cu ea, un om de paie
Și unul de tinichea.
Primul vrea creier, căci mintea nu-i e de ajuns
Celălalt inimă, așa mi s-a spus.

Omul de Paie: Și ce să-i spun?

Leul: Spune-i că eu, Regele pădurii,
Îi fac onoarea s-o însoțesc
Până la sfârșitul călătoriei,
Dar că sunt prea laș ca s-o pot apăra
Și că am pretenția să mă apere ea.

Dorothy: Vrei ceva de la Vrăjitor?

Leul: Da, vreau curaj !

Dorothy: Nu vrei inimă, nici creier?
Doar curaj ?

*Se lăsă noaptea.
Pădurea deasă ascundea peripeții mii și mii
Înconjurată de prieteni și protejată de stea
Dorothy adormi*

Omul de Tinichea : Ce fetița plăpândă
Poate îi este frig
Nu aș putea suporta să i se întâmple ceva rău

Omul de paie : Sa o acoperim sau să îi facem un foc
Leul să stea lângă ea

Leul : O să o țin în brațe cu toată căldura mea
Întunericul și dușmanii nu se pot apropia

*În acest timp Dorothy visa
Cum poteca cea galbenă șerpuia prin pădure
apoi traversa un ținut mișcător plin de amăgiri,
mare cât cu privirea poți să cuprinzi
mărginit în zare de case verzi și un turn de cleștar.
Astfel se ridica spre înalt
Orașul de Smarald.*

În vis îi apărură și ariciul albastru și îi spuse cu glas măiastru :

Ariciul albastru : Sunt spiritul rege al acestui popor
căruia tu fără să vrei i-ai venit în ajutor.
Răsplata ta e bine meritată
și vei ajunge -acasă, fetiță minunată.
Pe drumul dintre țări singură nu vei fi
căci curajul mintea și simțirea te vor însoți.
Taina acum ți-a fost dezvăluită și de vei dovedi înțelepciune
în Orașul de Smarald vei fi primită
Acum te las să dormi până în zori
Protejată fiind de cei trei îngeri păzitori.

*Dorothy se trezi fericită și le povesti celor trei vestea primită.
Încurajați cu toții de darul ariciului porniră din nou la drum*

*După ce traversară pădurea,
Drumul se opri
La marginea unei râpi adânci.
Leul găsi atunci soluția plină de curaj.*

Leul : - Cu fiecare în spate voi sări
Peste prăpastia adâncă
Deși sunt un laș când e vorba
Puterile să-mi măsoar
În luptă cu al vietăților popor,
Picioarele puternice de felină
Mă vor ajuta peste râpă să sar.

Omul de Tinichea: Ai grijă, leule las,
Pentru Dorothy,
Săritura ar putea fi fatală.

Omul de paie: Putem face o probă:
Fă prima săritură cu mine în spate,
Vei avea o măsură pentru ce te așteaptă.

Leul: Te-ai gândit cu folos,
Tu nu ai cum să te strivești
De stâncile de jos.
Să sărim atunci cu avânt !

*Și cu toții fură purtați
Printr-o săritură,
Peste a râpii căscată gura.
Se odihniră puțin apoi își continuară drumul doi câte doi*

*Era o nouă zi
pădurea deasă mărginită de râpă adâncă
în urmă rămase
Rezemată de a muntelui stanca*

*Cărarea șerpua misterioasă
Și, așa cum Dorothy visase,
Se afundă într-un lan întins și roșu aprins*

Omul de Tinichea: Parcă a luat foc întregul pământ

Omul de Paie: Au aceeași culoare cu apusul de soare

Omul de Tinichea: Ar fi bine să taci,
Sunt doar niște maci.

Dorothy: Vin dintr-un ținut cenușiu
Am zburat cu casa deodată într-o țară fermecată
și acum port în picioare
pantofii de argint ai unei vrăjitoare
pe care am făcut-o să dispară din întâmplare.

Noroc că era..
o vrăjitoare rea
Pot spune că, după toate aceste peripeții,
Lanul acesta de maci e prilejul unei mari bucurii.

*Dar lanul de maci era stropit cu praf de dormit
Adică, oricine se oprea amăgît de a macilor culoare,
Cădea, fără suflare.
Leul greoi adormise deja,
Și după un timp
Dorothy în somn îl urma
Rămaseră treji doar Toto, omul de paie și cel de tinichea.*

Omul de paie: Vezi, au murit sau dorm?
Hai să o ducem pe Dorothy la margine și să așteptăm,
Poate se va trezi într-o zi sau două

*Dar omul de tinichea nu era atent
Privea cum o pisică, fără pic de milă,
Încerca să prindă un biet șoricel.*

Omul de Tinichea: Săraca lui inimioară,
Bate din piept să-i sară.
Fuge, fuge, pisica însă îl ajunge
Pe cine să salvez imediat?
Pe cel mic și neajutorat?
Pisica ar fi putuit să își găsească altceva de mâncat

*Și spunând aceste cuvinte ,
Omul de Tinichea ridică toporul și ..amenință feroasa pisică
Iar ea dispăru ca o nălucă.*

Regina șoarecilor

de câmp: Sunt regina tuturor șoarecilor de câmp
Fapta ta bună a salvat neamul șoricesc
De pierderea căpeteniei cu sânge regesc
Poți cere orice, ca să te mulțumim,
Vom încerca împreună dorința să ți-o îndeplinim.

Omul de Paie: Poate veți reuși pe Leu din somn a-l trezi.

**Regina șoarecilor
de câmp:**

Tu cine ești?
Pari o sperietoare deșteaptă.
Deși făcută din paie,
Poți să vorbești.
Ești pe atât de deștept
Pe cât omul acesta de tinichea
E de bun în inima sa.

Omul de tinichea: Vei putea oare să-l trezești pe leu?
E un tovarăș curajos
Care adesea, purtând-o în spate,
O salvează pe Dorothy de mersul pe jos.

**Regina șoarecilor
de câmp:**

Ceea ce-mi cereți e foarte ușor
Voi chema chiar acum
Al șoarecilor popor în ajutor
Acesta va trage leul din lanul de maci.

*Și micuța regina șoricel mișca din codița și din urechi
Șoricelii mii și mii umplură lanul de maci
cu funii puternice pe care le legară
destul de stângaci
de ale leului labe și picioare
Apoi traseră o dată și încă o dată
într-un ritm numai de ei cunoscut
ducând leul la marginea amăgitorului ținut.*

Dorothy: Ariciul m-a avertizat în vis de pericolul
care ne așteaptă
dar eu nu am fost atât de înțeleaptă
pe cât i-am promis
noroc cu tine, omuleț bun de tinichea
căruia chiar și fără inimă nu-ți lipsește dragostea.

Așa cum omului de paie nu-i lipsește inteligenta
de a găsi rezolvări rapide la problemele pe care le-am întâlnit
Iar leului drag deși este las ... nu-i lipsește curajul
să ne apere ca un paj
Vă iubesc prieteni buni căci voi
fără să știți ați fost de îngeri călăuziți
să mă apărați în pustiul dintre ținuturi

În zare se vede orașul cel verde :

*Orașul de Smarald fusese construit
De un vrăjitor iscusit.
Legea în acest oraș, pentru toată firea,
Era iubirea.
În inima lui era așezat un palat de cleștar
Din care se revărsau razele de soare,
Îndulcind totul de jur împrejur cu a ierbii culoare.*

*Orașul era bine păzit
De porți și ziduri înalte
Pe care numai un gând fericit
Le dădea la o parte.
Oricine avea bucurie în inima sa
Lacătele toate le deschidea.
Nu e de mirare cum
Cei trei prieteni și Toto au intrat
În Orașul de Smarald cu ușurință,
Fiind purtat fiecare de a inimii dorință*

Dorothy: Am ajuns,
De aici totul
Va fi foarte ușor:
O să-l rugăm fiecare pe vrăjitor
Să ne dea după trebuință...

Creier
Inima
Curaj
Adică...Gândire, simțire, voință.

Vrăjitorul: - Bună ziua, bine ne-am întâlnit!
Eu sunt Vrăjitorul din Oz

*Cei trei s-au oprit,
Privindu-l cu neîncredere
Pe bătrânelul din fața lor.*

Vrăjitorul: Știu, nu semăn a vrăjitor...
Ar fi fost mai bine
Să mă transform într-o minge de foc,
Într-un animal fioros,
sau într-o zână bună
Ca să vă pun la încercare
Curajul și iscusința.

Dar n-aș fi avut timp
Să vă împlinesc dorința.

Dorothy: Un vrăjitor ar trebui să știe
Cum mă cheamă pe mine

Vrăjitorul: Te cheamă Dorothy,
Și locuiești într-un ținut
Care ți se părea cenușiu, trist și pustiu

Dorothy : Mi se părea?

Vrăjitorul: După călătoria spre Orașul de Smarald
Ai învățat multe ...
Ochii tăi văd acum
Iar urechile știu să asculte.
Cu gândul la toate aceste peripeții
Nu te vei mai plictisi.

Vrăjitorul: Tu ești cumva Sperie Ciori?

Omul de Paie: Fiind făcut din paie,
Eu nu am creier, se știe.
Văd prin ochi,
Și aud prin urechi,
Merg prin picioare,
Port haine vechi,
Un ochi mi-e mai mic,
Altul mai mare ...
Dacă într-adevăr ești vrăjitor,
Dă-mi creier... și voi gândi cu spor.

Vrăjitorul: Tu ai inteligența ta,
Straluminată de iubire
Ai păstrat în amintire
Viața ierbii și mângâierea vântului .
Tu cunoști puterea seminței,
Și a cuvântului .
Să-ți dau creier ...
Înseamnă să te transform în om.
Vei simți atunci frigul, foamea, durerea.
Frica îți va slăbi puterea

Omul de Paie: A fi om nu e un lucru
De care să mă-nspăimânt.
Caci pe lângă frig, voi cunoaște căldura
Și pe lângă durere voi simți mângâiere.
Acum... pentru că am aflat cum stă treaba,
Nu-mi mai doresc creier ...
Deci, n-am călătorit degeaba!

Vrăjitorul: Tu, omule de tinichea,
Îți doreai inima, nu-i așa?

Omul de Tinichea: Am iubit o fată.
Și de atunci
Niciodată în inima mea
Nu a mai încăput iubire,
M-am împietrit.

Vrăjitorul: Iubirea ta ...

A depășit orice hotar,
Devenind veșnică și smerită
Ca stâncă și fierul.
Inima nu ți-a fost furată,
Ci dizolvată în lumină,
Îmbrățișând în zborul ei
Toate ființele din lume,
Neclintită fiind de a răului șoaptă

Omul de Tinichea: Tu ești cu adevărat Vrăjitor,
Magia ta e cunoașterea tainică a semnelor

Leul:

Nu mai înțeleg nimic.
Renunțați la țelul
Pentru care ați călătorit
Într-o secundă.
Asta e o minune...
Acum eu te voi întreba,
Curaj de îmi vei da.

Vrăjitorul:

Cel mai mare curaj
E să-ți recunoști frică.
Căci pericolul îl vezi ușor
Când se afla la exterior.
Dar înlăuntrul ființei tale,

Undele sufletului, mișcătoare,
Înșelătoare, neclare ...
Cu mult curaj le înfrunți.
Tu ai deja această putere:
Te lupți cu ale sufletului himere.
Acum sufletul tău e curățat,
Ai devenit Rege cu adevărat.

*Spunând aceste cuvinte,
Vrăjitorul privea palatul
Ce semăna cu o uriașă piatră prețioasă
Într-o clipă poarta palatului se deschise
Și Dorothy, purtată de a visului aripa
Ajunse înapoi acasă.
Observă fericită că ținutul din care plecase
Se scaldă în lumina strălucitoare
A răsăritului de soare.
Călătoria se terminase.
Astfel călătorim cu toții,
Bunici sau nepoți cu obrăjorii roz
În Țara lui Oz
Descoperind din nou puterea iubirii,
a curajului și a gândului curat
căci, dragi copii,
Țara lui Oz există cu adevărat!*